

[Grünbaum.]

praktisk betragtning, man skal ikke overføre det på indkomsten i hvert fald.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hr. Grünbaum har ret, det er en genindførelse af sambeskatningen, men det afgørende er ikke, med hvilke ord vi taler om det. Det afgørende er, at vi når rimelige resultater for de mennesker, der er tale om, og hr. Grünbaum har uret, når han siger, at systemet nødvendigvis også bør være det samme, når der er tale om lønmodtagere, der arbejder hos vidt forskellige arbejdsgivere, som systemet skal være, hvor man har den indfiltrede økonomi — hvad der giver de store tekniske administrative vanskeligheder — som man har i landbrugsbedrifter og håndværksvirksomheder, hvor man samarbejder. Det er de praktiske resultater, vi skal nå; begrebslutninger er så inderlig ligegyldige.

(Kort bemærkning).

Grünbaum (S):

Det sidste, hr. Glistrup sagde, er jeg ganske enig i. Det drejer sig om de praktiske resultater, og hvis man deler lige over for de ægtepar, hvor ægtefællerne arbejder i den fælles virksomhed, men ikke gør det for de ægtepar, hvor begge to arbejder ude, kan jeg da ikke se andet, end at det her ikke drejer sig om begreber, men drejer sig om en regulær skatnedsættelse for ægteparret med den fælles virksomhed i forhold til det andet ægtepar. Og det kan da ikke engang være hr. Glistrups mening; det vil jeg ikke tro. Jeg tror, at hr. Glistrup skal tænke sig om og tænke disse problemer igennem en gang til. Gør man det på det ene område, må man også gøre det på det andet område.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg er også bange for, at hr. Glistrups betragtning, hvis den skal tages for sit pålydende, sådan som den blev udtrykt heroppe, vil føre til nye skattefiduser. Det er klart, at hvis en mand er direktør for en fabrik, der har 9 ansatte — det er jo dér, f. eks. centrum-demokraterne sætter grænsen —

og konen er beskæftiget med noget kontorarbejde, så ville det nok ikke være helt rimeligt at dele lige over. Her kunne man nok skæve til arbejdets art.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg må straks slå fast, at jeg mener, Poul Dahlggaard-udvalgets betænkning er en diskrimination af ægteskabet, og derfor må jeg gå direkte imod denne; det er det, jeg prøver gennem mine udtalelser her, selv om hr. Grünbaum siger, at vi vender tilbage til det gamle. Ja men hvem siger, at det gamle var dårligt? Jeg har ikke sagt ét eneste ord om, at det var dårligt.

Om vi så vil kalde det sambeskatning eller vi vil kalde det særbeskatning eller en splittingmetode, kan vi diskutere. Jeg ønsker at kalde det en splittingmetode, for beskatningen er jo ganske uafhængig af, hvor meget den ene part tjener, og hvor meget den anden part tjener. Man lægger det sammen og deler med 2, og herudfra beregner man altså, hvad man skal betale i skat. Det kan man selvfølgelig regne ud på mange forskellige måder, det indrømmer jeg.

Med hensyn til særbeskatningen, hvor hustruen siger: jeg vil betale min egen skat, må jeg sige: ja vel, lad hende så også betale sine egne udgifter — eller lad manden betale udgifterne. Skal vi andre, hvis hustruer går hjemme og passer børnene, betale for, at de andre skal have dem passet i vuggestuer og børnehaver, og bagefter betale psykolog- og kriminaludgifter, fordi de ikke ville passe dem? Jeg kan ikke se, det kan være rimeligt.

Den eneste måde, hvorpå familien sættes i centrum også skattemæssigt, er ved at gennemføre dette system, hvorved man simpelt hen gør det også økonomisk forsvarligt at være hjemme og tage sig af den opvoksende slægt. Man skal have mulighed for at klare det økonomisk, og det kan vi kun opnå ved at gennemføre dette system.

Skal det gælde for erhvervsdrivende, hvorfor skal det så ikke gælde for lønmodtagere? Som det blev sagt for lidt siden: det er ganske umuligt at kontrollere for de erhvervsdrivende, hvor mange procent af indtægten der skal tillægges den anden part. Det kan vi ikke. Derfor er vi nødt til, som hr. Glistrup sagde, at dele fifty-fifty, 50 pct. til hver, og hvorfor skal én gruppe favoriseres? Hele området må have ligestilling.